

sætte Fredningstidens Begyndelse til den 24de December, som den har været nu i nogle Aar. Jeg skal ikke udtale mig nærmere om dette Spørgsmaal, før det ærede Medlem, som har stillet Underændringsforslaget, har udtalt sig derom. Som jeg allerede udtalte ved Lovforslagets 1ste Behandling, maa jeg nærmest anse det for en Forglemmelse, naar man i det Forbud, der findes i Jagtlovens § 9 mod Jagt i anden Mands Sædemarker, ikke ogsaa har medtaget Forbud mod Jagt i anden Mands Roe- eller Rodfrugtmarker. Mange, have ment og udtalt, at der ikke behøves noget saadant Ekstraforbud i denne Retning; thi naar der i Loven staar et Forbud mod at jage i anden Mands Sædemarker, menes dermed ogsaa Roemarker, da Roer jo ogsaa ere en Slags Sæd. Men Faktum er, at denne Fortolkning af Loven aldrig har gjort sig gældende, at man altsaa betragter sig som berettiget til at skyde saa meget, man vil, i anden Mands Roemark. Udvalget har derfor ment, at det i Særdeleshed nu, da man ser, at Roer og Rodfrugter stadig Aar for Aar udbrede sig mere og mere, vil være tidssvarende at sætte en Bestemmelse ind, som beskytter saadanne Roedyrkere, der ikke selv ere jagtberettigede paa deres Marker, mod Jagtejernes Indgriben ved at jage i deres Roemarker. I det hele vil det ses, at de Ændringsforslag, som Udvalget har været enig om at stille paa en enkelt Undtagelse nær, nemlig Forslaget om Harerne, gaa ud paa at beskytte Landbrug og Fiskeri mod Vildtet og Jægerne, og dette tror jeg er tidssvarende i disse Agrartider. Af et af Udvalgets Medlemmer, nemlig den ærede Folketingsmand for Odense Amts 7de Valgkreds (R. C. Sørensen), som ikke kan være til Stede her i Dag, er jeg bleven opfordret til paa hans Vegne at fremsætte et Forbehold, og jeg skal loyalt referere, hvad han har bedt mig om at sige. Han er fuldt ud enig med Udvalget i Princippet i Ændringsforslaget under Nr. 4 om Roemarkerne, men hvis det skulde støde paa Vanskeligheder hos Ministeriet med Hensyn til Lovens Gennemførelse, er han for sit Vedkommende villig til at frafalde dette Standpunkt. — Sluttelig skal jeg paa Udvalgets Vegne anbefale Lovforslaget med de foreslaaede Ændringer til Vedtagelse her i Tinget.

Bluhme: Jeg skal kun som Medlem af Udvalget gøre en ganske kort Bemærkning. Jeg tror, at den ærede Ordfører burde have sagt, at hans Udtalelser med

Hensyn til Rævene staa for hans personlige Regning og ikke ere noget Udtryk for Udvalgets Opfattelse. I alt Fald er det min Overbevisning, at den mindre Jordbruger i allerhøjeste Grad og fuldt saa meget som Jagtelskeren har Grund til at søge Midler mod Rævenes Udbredelse.

Frederiksen: Som ærede Medlemmer ville have set, har jeg tilladt mig at stille et Underændringsforslag til Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 3. Naar jeg har tilladt mig at gøre det, er det selvfølgelig, fordi jeg ikke er enig med Udvalget i det Standpunkt, det har taget til den Sag, som dette Ændringsforslag omhandler. Udvalgets Ændringsforslag gaar jo ud paa at forandre Fredningstiden for Harer, og den Begrundelse, som det i Betænkningen har givet for, at Jagten paa Harer først bør begynde den 1ste Oktober i Stedet for som nu den 21de September, kan jeg godt tiltræde. Som den ærede Ordfører udtalte, anføres der jo som Grund for denne Forandring, at en hel Del af de unge Harer paa den Tid ikke ere nær udvoksede, og at altsaa de, som blive skudte paa et saa tidligt Tidspunkt, ikke ere af megen Værdi. Dette er jeg, som sagt, ganske enig med det ærede Udvalg i, og jeg finder det derfor ganske rigtigt, at man udsætter Harejagten. Begyndelse fra den 21de September til den 1ste Oktober. Derimod er jeg ikke enig med Udvalget i, at det saa vil tage Revanche ved den anden Ende af Jagttiden, idet det nemlig stiller Forslag om, at Haren skal være fredløs, med andre Ord, at man skal have Lov til at skyde den til den 15de Januar i Stedet for som nu til den 24de December. Jeg havde den Ære at være Medlem af det Udvalg, der behandlede Jagtloven i 1894, og man var den Gang fra alle Sider — saa vidt jeg erindrer — enig om, at det var uheldigt at udstrække Jagttiden for Harers Vedkommende længere end til Jul. Der kommer jo i Julen en hel Del flere Jægere, end der plejer, idet mange unge Mennesker faa fri i Juletiden og i Mangel af anden Beskæftigelse saa gaa paa Jagt. Træffer det saa, at den Tid bliver begunstiget med lidt Sne og lyst Vejr om Natten, bliver Følgen den, at Haren i mange Egne af Landet vil blive saa godt som udryddet, naar man har Lov til at fortsætte Jagten paa den indtil den 15de Januar. Haren er jo et fredeligt Dyr, hvis Kød vi alle nyde med Velbehag. Jeg tror ogsaa at turde sige, at det er Folketingets gamle Standpunkt, at man ikke bør være for streng mod disse